

Razprava o predlogu, ki je že postal sklep

V petek 29. maja je član Izvršnega sveta SML obvestil člane koordinacijskega odbora svetov potrošnikov pri predsedstvu MK SZDL, da bodo v nekaj dneh prišli v obravnavo predlogi za spremembo cen toplotne energije in plina iz omrežja, prevoznih storitev v mestnem in primestnem prometu, vod in odvedene vode (kanalizacije) ter odvoza smeti in odpadkov. Ker bodo predlogi obravnavali sorazmeroma visoka povlačila cen, je priporočil, da naj se pazljivo proučijo v svetih potrošnikov.

Predlogi za napovedane spremembe cen je dobil svet za vprašanje preskrbe pri predsedstvu OK SZDL v četrtek 12. junija, hkrati pa je bilo priloženo tudi obvestilo da bo o predlaganih spremembah razpravljala koordinacijski odbor svetov potrošnikov pri predsedstvu MK SZDL na skupni seji z odborom za cene, v četrtek 18. junija.

V taki časovni stiski, ko sta za korektno obravnavo predlogov, ki so obsegali 70 tipkanih strani, bila na voljo v bistvu dva dneva, so se 17. junija sestali člani Sveta za vprašanje preskrbe pri OK SZDL. Časovna stiska (komu koristila) je onemogočila širšo razpravo o predlogih za spremembo cen, pismeni predlogi pa zaradi visokih stroškov (33.600 dinarjev) niso bili dostavljani krajevnim skupnostim. Zato so bili člani sveta na seji obveščeni samo o predlaganih spremembah cen, ki niso imele priložene strokovne ocene mestnega urada za cene, niti Komunalne skupnosti ljubljanskih občin.

Člani sveta so soglasno menili, da v takih pogojih ne morejo dati soglasja. Svetom potrošnikov v krajevnih skupnostih je nujno zagotoviti čas, da to naloge lahko dobro, in predvsem pošteno opravijo.

Dan kasneje je skupna seja odbora za cene in koordinacijskega odbora svetov potrošnikov pri predsedstvu MK SZDL ugotovila, da je nepotrebna, ker je že dan prej to je 17. junija Izvršni svet SM Ljubljane, dal pristanek k predlogom za spremembo cen pri čemer je skoraj nepomembno spremenil samo ceno mesečnih vozovnic za upokojece in dijake. Dolej je bilo vedno tako, da je imel Izvršni svet mesta tudi stališče do predlaganih sprememb cen, od obeh navedenih organov.

Udeleženci seje so dobili neposredno na seji tudi pisno stališče Komunalne skupnosti ljubljanskih občin, ki bi moralo biti dostavljeno že skupaj z predlogi za spremembo cen, strokovnega mnenja mestnega urada za cene pa ni bilo.

Za to je omenjena seja minila v triurnem razpravljanju predstavnikov organizacij, ki so vložile predloge za spremembo cen in imele že v žepu potrebno soglasje.

Občani zelo negodujejo nad komunalnimi storitvami in zato bi bila zelo koristna široka razprava o izboljšanju dela organizacij, ki imajo na skrbi komunalne storitve. Dobro zastavljena akcija ni uspela. Še več: dokazala je, sodelovanje svetov potrošnikov ni zaželeno pri tako akutni problematiki, kot je politika cen. Če se bo tak odnos odgovornih do svetov potrošnikov nadaljeval – čeprav bi bilo obojestransko koristno, da bi bil enakopravni partner – ni pričakovati boljšega in učinkovitejšega dela teh svetov. Še tistih bore malo delovnih aktivistov SZDL, ki sedaj delajo v teh organizacijah, bo prenehalo delati. Upravičeno. Primer, ki je opisan je zgovoren dokaz, da so besede eno, dejanja pa drugo.

In s čem naj se ukvarjajo sveti potrošnikov? Z založenostjo lokalne trgovine, nestrokovnim delom obrtnika – o preskrbi s kruhom, mlekom, pa tudi s cenami osnovnih dobrin, pa naj aktivnosti prepustijo drugim, ki so močnejši in vplivnejši.

Upajmo, da bo SZDL, tudi v Ljubljani, zmogla preprečiti tako stanje. Posamezniki se ne morejo več boriti za večji ugled in enakopravno upoštevanje svetov potrošnikov.

M. Č.

Ni prostora za malodušje

S slavnostno sejo skupščine krajevnih skupnosti v petek, 19. junija v mestni hiši so Staroljubljančani počastili svoj krajevni praznik pa tudi deseto obletnico podpisa listine o pobratenju s krajevno skupnostjo Mlinše-Kolovrat. Delegacija je položila venec k spomeniku pred Škofijo.

Predsednica skupščine Meta Verbič je ob tej priložnosti dejala, da s krajevnim praznikom vsako leto obudimo spomin na dogodek v letu 1943, ko so v okupirani, z žico obdani Ljubljani žene množično demonstrirale proti okupatorjevemu in belogardističnemu terorju. Tudi na ta način so s svojim pogumom dokazale, da je Ljubljana mesto svobodoljubnih ljudi, ki so pripravljeni žrtvovati vse, tudi svoja življenja, za eno najdražjih vrednot vsega človeštva – svobodo.

Tudi v zaostrenih gospodarskih in družbenih razmerah med nami ne smeta zavladati malodušje in nemoč. Ljubljana je tudi zaradi pogumnih žena v letu 1943 postala mesto – heroj, to je še danes.

Na slavnostni seji so za svoje delo na različnih področjih življenja in dela v krajevni skupnosti prejeli priznanja: Slavka Fister, Boris Rozman, Anica Kapele, Mirjana Brkič, Nada Ivanc, Brane Filovski, Marija Kogovšek, Pavle Lubskej, Ignac Križaj, Pavel Groznik, Josip Olup, Alojz Šivic, Štefan Car, Tomo Železnik in Katarina

Rutar. Za dolgotrajno sodelovanje s krajevno skupnostjo Stara Ljubljana so pisna priznanja prejeli tudi Barbara Rebolj, Matjaž Pokorn, Zora Kovač, ženski pevski zbor iz Krajevnih skupnosti Mlinše-Kolovrat, Osnovna šola Adlešiči in krajevni odbor ZRB NOV Prilisce – Vukova gorica v sosednji Hrvaški.

Skupščina krajevnih skupnosti Stara Ljubljana se je odločila, da ob 10. obletnici pobratenja s krajevno skupnostjo Mlinše-Kolovrat podeli skupščini in svetu KS, krajevni konferenci SZDL, štabu civilne zaščite, Komiteju za SLO in DS, krajevnemu odboru ZRB NOV in športnemu društvu krajevnih skupnosti Mlinše-Kolovrat posebno častna priznanja za vse, kar so storili, da so se v teh desetih letih spletli med prebivalci obeh krajevnih skupnosti tesne delovne, prijateljske in človeške vezi.

Tako kot vsako leto, so ob letošnjem krajevnem prazniku izročili bronasta priznanja OF. Prejeli so jih: Tatjana Jakac, Pavle Šivic, Franci Kolenec, Jenaz Erčulj in Štefka Verhek.

SINDIKAT O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O ZDRUŽENEM DELU

Preveč besed na račun vsebine

Na seji predsedstva in sveta občinskega sindikata nega sveta pred nekaj dnevi je bila poglobljena točka dnevnega reda ugotovitve iz javne razprave o spremembah in dopolnitvah zakona o združenem delu.

Sindikat je v skladu s svojim programom pripravil razpravo v 15 delovnih organizacijah, ki so bile zelo dobro pripravljene, ne le organizacijsko ampak tudi tematsko. Razprave so pokazale precej višjo stopnjo politične kulture delavcev, ki se povsem zavedajo, da gre za vprašanje njihove sedanjosti in prihodnosti. Zato je bilo tudi slišati veliko praktičnih in sprejemljivih kritik na račun pripravljenega gradiva.

Delavci so ugotovili, da ne gre za tako nujne spremembe, da bi bilo treba spremembe in dopolnitve zakona o združenem delu sprejeti pred spremembami in dopolnitvami zvezne ter republiških in pokrajinskih zakonov. Na ta način bi se izognili vnovičnemu usklajevanju zakona o združenem delu z zvezno ustavo, ki je po hierarhiji pravnih predpisov višji predpis.

Predlagane spremembe ne zmanjšujejo obsega »delavske ustave«, torej se normativizem bohota, namesto da bi se krčil v korist praktičnosti in uporabnosti na daljši čas. Kot, da ne bi skoraj dve leti obravnavali kritične analize delovanja našega političnega sistema, ki je jasno dokazala, da mora biti ta zakon na ravni splošnosti in abstraktnosti, kar bi mu zlasti podaljšalo življenjsko dobo, sistemu pa omogočilo prepotrebno prožnost in prilagodljivost.

Razprava je spravila na površje zahtevo, da se pri dograjevanju sistema poudarja vloga delavca kot nosilca družbenega kapitala in politične oblasti, da se delovne organizacije uveljavijo kot poslovni in tržni subjekt in da se sedanje državno (etatistično) urejanje ekonomske politike spravi v ustavne okvire.

Ne gre za načelne pripombe, ampak za temeljne o katerih bi kazalo dobro premisliti in pri tem uporabiti praktične nauke iz prakse, ki je takšne rešitve negirala.

J. P.

ZBOR KRAJANOV OB RAZGRNITVI PUP V KS AJDOVŠČINA

Nejasna vizija našega mesta

Potem ko so uvodničarji razložili prostorske ureditvene pogoje in predlog ureditve prometa na področju občine in KS Ajdovščina, se je razvila živahna razprava. Poudarjeno je bilo, da občani v krajevni samoupravi skorajda ne sodelujejo več, ker njihovi predlogi niso upoštevani.

Obremenitev s slabim zrakom, hrupom in popolno prometno zmedo, posebej še mirujočim prometom, je ustvarila nemogoče razmere v občini in posebej v krajevnih skupnostih, kjer je že po dvakrat in več delovnih mest kot prebivalcev.

Vse dosedanje prometne študije bi kazalo ponovno pregledati in se s sedanjim poznavanjem stvari ponovno opredeliti npr. do parkirnih hiš in njihovih lokacij. Vsekakor bi bila potrebna za občino Center študija strukturalnih obremenitev prostora v naši občini, sicer je težko strokovno obvladovati prostor.

V razpravi o uporabi in širjenju stanovanjskega prostora, je bilo

rečeno, da bi bilo potrebno pisarne, ki so zasedle stanovanjski prostor, spet spremeniti v stanovanja. Občina Center postaja vse bolj mrtva in kolikor manj bo imela stanovalcev, toliko manj bo življenja v centru.

Prisotni so menili, da uvodničarji niso dali takega uvoda, da bi iz njega videli vizijo razvoja mesta, kot celote in vloge občine v njem. Z našimi pogledi na mesto smo nasploh postali zelo majhni in s takšno usmeritvijo ni mogoče graditi velikega, sodobnega in privlačnega mesta.

Bili so podani naslednji konkretni predlogi:

– v občini Center ni mogoče graditi stanovanj, ki nimajo garaž

in tudi ne odpreti novega delovnega mesta, ki nima zagotovljene garažnega prostora.

– kazalo bi bolj opredeliti vlogo Centra v mestu Ljubljani; doslej so se stvari odvijale docela stihajsko, poleg tega pa vsaka občina ustvarja svoj center. Tako ima Ljubljana, kljub temu, da je prostorsko razmeroma skromna, kar pet centrov, ki med seboj funkcionalno sploh niso povezani.

– potrebna bi bila večja disperzija javnih služb in bi morali iz Centra odpravljati vse tiste dejavnosti, ki so močan generator prometa.

– iz gradiva je razvidno, da bo občina Center do leta 2000 izgubila že 2000 stanovanj in da je predvideno še nadaljnje spreminjanje strukture Centra v korist poslovnih prostorov in administracije. To pa bo zanesljivo še bolj zadušilo življenje v Centru in še bolj otežilo sodelovanje krajanov v javnem delu.

LJANA CENTER – DOBILI SO NAGRADO OBČINE LJUBLJANA CENTER – DOBILI SO NAGRADO

nica komaj toliko plače, kolikor je stal učbenik za pediatrijo, iz česar se je specializirala.

»Hlepele smo po znanju, po novostih in ko so me za kratek čas poslali v zahodno Evropo, da bi videla, kako tam ravna s socialno ogroženimi otroci in kako je v varstvu otrok nasploh, sem prišla nazaj nabita z idejami.«

– Pa ste jih potem spravili v življenje?

»Nekatera nova spoznanja so povzročila naravnost usoden zasuk v stroki.«

Nova spoznanja so velela, da zdravje ni le odsotnost bolezni, ampak tudi prisotnost socialnega in čustvenega blagostanja. To je vplivalo na miselnost, da so spredeli, kako veliki dečki domovi ustvarjajo čustvene invalide med otroci, da otroci poleg postelje in hrane potrebujejo tudi nežno roko, ki jih bo včasih pobožala in stisnila k sebi.

»Začeli smo ukinjati dečje domove in razširjati mrežo rejniških družin oziroma dajati otroke v posvojitev. Tedaj ni bilo kontracepcije, splavi so bili le izjemoma dovoljeni pa so se matere tudi odpo-

dale otrokom. In takšnim smo potem našli drugi dom.«

– Hkrati ste se ukvarjali tudi z zdravstvenim varstvom oziroma z zdravljem otrok?

»Delala sem vse mogoče in praktično nisem poznala počitka. Žase nisem imela časa, vsa sem se predala tej hiši in njenim prebivalcem. Nismo poznali ne praznikov, ne nedelj, ne dopustov. Ukvarjala sem se tudi z izobraževanjem mater, hodili smo pregledovat rejence v druge kraje po Sloveniji, tule sem dežurala. Oh, kaj bi še naštevala, je malce vzdihnila, češ, prav tej današnji Mestni bolnišnici sem v bistvu darovala svoje življenje. In še res je. Nekoč je sešla, da je v bolnišnici dežurala 500 dni skupaj, se pravi 24 ur na dan, ne da bi ji kdaj to plačali, saj včasih ljudje, zlasti njenega kova sploh niso spraševali po plačilu. Predali so se delu kot vrtincu, iz katerega niso mogli izplavati.

– Delali ste v pionirskih časih, ko je bilo treba vse službe postavljati na noge. Danes smo resnično lahko ponosni sploh na to, kaj je ta družba naredila za naše otroke. Rekli ste, da se radi ozrete na pre-

hojeno pot, ker nameravate v kratkem v pokoj. Kaj pa bi zamerili današnjim časom?

»Otroci imajo danes vsega na pretek, tudi ljubezni, kar mislim, da so naši starši nasploh dobri. Celotna ekonomska kriza je rahlo prizadela otroke, nekatere pač pri prehrani, a boljjo me druge reči. Onesnaženost, to je težko breme, ki ga zapuščamo naslednjim rodovom. Krivice delamo bodočim generacijam, ker ni prave osveščenosti.«

Potem sva spregovorili še o nataliteti, ki je prenikla in se kot narod staramo. Vendar je dejala, da ne zameri staršem, ker ne rojeva več otrok. Takšni so pač časi: vse prej kot rožnati tako z ekonomskega kot ekološkega vidika.

»En sam človek tu ničesar ne more, je nemočno dvignila roke, lahko pa veliko naredi v posamezni ustanovi.«

Ponosna je, kar so naredili za Mestno bolnišnico, kjer otroku danes resnično lahko nudijo vse naj-sodobnejše, da bi ozdravel in da bi se dobro počutil.

»Imamo tudi vrtec, tako da se otrok počuti kot v vrtcu, le da mo-

ra tu še prespati zraven. Na ta način se lahko tudi igra, če se mu zahoče in mu na primer ni treba gledati, ko drugi dobiva injekcije in prejema drugo terapijo, je naštevala dr. Dragica Vendarin, izredno živahna, prijazna, zgovorna ženska, s katero bi človek moral ostati ves dan, da bi bolj spoznal njeno delo, njo samo. O sebi pravzaprav sploh ni kaj dosti govorila. Povedala je edino to, da rada vrtinari, hodi v hribe in to je bilo vse.

Slavko Korbar: O, ko bi manj sestankovali

Ko je bil Slavko Korbar mladenič je hotel postati inženir gozdarstva, a je usoda hotela drugače. Namesto v gozdove ga je po diplomi na gozdarski fakulteti poslala v politiko, kjer se uspešno vrti že vrsto let, največ prav v naši občini. Zdaj je predsednik poslovnega odbora stanovanjske in kreditne banke, zraven pa opravlja še druge funkcije, med drugim je član predsedstva občinskega komiteja ZKS.

»Lepo je, da se je občina spomnila name, je pripomnil na priznanje, češ, včasih se zgodi, da

imajo koga že za inventar in ga kar pozabijo.

– Desetletja spremljate razvoj